

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

12

Δώδεκα

και...

Τρελαμένες

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TWELVE

Από τις Εκδόσεις PUFFIN BOOKS, Νέα Υόρκη 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δώδεκα και... τρελαμένες**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Myracle

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π Ο.Ε.

© Lauren Myracle, 2007

All rights reserved including the reproduction in whole or in part
in any form. This edition published by arrangement with Lauren Myracle.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2010, 6.000 αντίτυπα

ISBN: 978-960-453-720-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή

Σε όλα τα κορίτσια που λάτρεψαν τη Γουίνι
όταν πρωτοδιάβασαν τις περιπέτειές της.
Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο σ' εσάς!

Αποφοίτηση

Τη βραδιά της αποφοίτησης φόρεσα το ωραίο μου λευκό φόρεμα κι ένιωθα ωραία, παρόλο που ήξερα ότι οι ράντες του σουτιέν μου θα διαγράφονταν σίγουρα. Η μαμά είχε ράψει επιτέλους το φόρεμα εκεί όπου είχε ξηλωθεί στον ποδόγυρο και μου είχε πάρει ένα ζευγάρι λευκά σανδάλια με μικροσκοπικές πεταλουδίτσες στο σημείο όπου ενώνονταν τα λουράκια πάνω από τα δάχτυλά μου. Φορούσα τα σκουλαρίκια μου με τα μπλε λουλουδάκια κι ένιωθα υπέροχη από την κορυφή ως τα νύχια.

«Μοιάζεις με νεράιδα», ψιθύρισε η Ντίνα καθώς πηγαίναμε στις θέσεις μας στα δεξιά της σκηνής.

«Αλήθεια;» είπα εγώ κι έκανα μια σβούρα. Μετά έσκυψα και της είπα: «Κι εσύ είσαι ωραία. Μου αρέσει πολύ το κολιέ σου».

«Ευχαριστώ», είπε κοκκινίζοντας. Ήταν τόσο εύκολο να την κάνω χαρούμενη. Με έκανε κι εμένα χαρούμενη αυτό. Απόψε έπρεπε να είμαστε όλοι χαρούμενοι.

Όταν τέλειωσαν όλα, δεν ήμασταν πια στην έκτη τάξη. Ήμασταν μελλοντικά γυμνασιόπαιδα. Γυμνάσιο! Ήταν τόσο παράξενο που θέλαμε να τσιρίζουμε και να φωνάζουμε, ενώ οι γονείς μας μιλούσαν μετα-

ξύ τους πιο πέρα κι εμείς τρέχαμε σαν τρελοί στην αυλή. Ήταν ένα φαντασμαγορικό σόου, σαν τα πυροτεχνήματα που σκάνε και πέφτουν, μόνο που αυτήν τη φορά ήμασταν εμείς που κάναμε ελεύθερη πτώση, μη ξέροντας πού θα προσγειωθούμε.

Το θέμα με τα γενέθλια, ειδικά όταν γίνεσαι δώδεκα χρονών, είναι ότι πρέπει να βάλεις τα δυνατά σου για να είσαι όσο πιο όμορφη γίνεται. Γιατί το δώδεκα είναι σχεδόν δεκατριών και το δεκατριών είναι ουσιαστικά εφηβεία, και οι εφηβοί δε γυρνάνε από εδώ κι από εκεί με τρύπια τζιν και κέτσαπ στα μπλουζάκια τους.

Εντάξει, αν είσαι η αδελφή μου η Σάντρα, που ήταν δεκαπέντε προς δεκαέξι, μπορεί και να το κάνεις. Τα γενέθλιά της ήταν τον επόμενο μήνα, που σήμαινε ότι για τρεις (και μισή) υπέροχες εβδομάδες θα ήταν μόνο τρία χρόνια μεγαλύτερή μου κι όχι τέσσερα. Ζήτω!

Η Σάντρα φρόντιζε επιμελώς να δείχνει ότι δεν την ένοιαζε η εμφάνισή της, αν και κατά βάθος την ένοιαζε. Έμενε στο μπάνιο πολύ περισσότερο απ' ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατόν και ήξερα ότι όλη αυτή την ώρα κοιτούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη: έβαζε αϊλάινερ και μετά το έβγαζε, αφήνοντας ένα απειροελάχιστο ίχνος, έβαζε ελάχιστη ποσότητα ρουζ στα μάγουλά της, έκανε γκριμάτσες στον καθρέφτη κι ονει-

ρευόταν τον Μπο, το αγόρι της, που της έλεγε ότι του άρεσε ακριβώς όπως ήταν: φυσική. Πού να ήξερε ο καημένος, αν και είχα μάθει από τη Σάντρα ότι τα αγόρια έτσι ήταν: δεν είχαν ιδέα, αν και δεν ήταν πάντα κακό αυτό. Όταν γίνω δεκαπέντε, θα έχω σίγουρα αγόρι και θα είμαι σίγουρα σαν τη Σάντρα. Θα θέλω να είμαι όμορφη, αλλά χωρίς να φαίνεται ότι προσπαθώ πολύ.

Εκείνη τη μέρα, όμως, ήταν τα δικά μου γενέθλια, όχι της Σάντρας, κι ένιωθα ότι ήθελα να τα κάνω όλα. Το ντύσιμο συνήθως δε με απασχολούσε και πολύ – ήταν πιο πολύ το χόμπι της στομπαρίας Γκέιλ Γκρέισον και των υπόλοιπων επίδοξων μοντέλων της τάξης – αλλά σήμερα είχα ένα ιδιαίτερο συναίσθημα ευφορίας. Άλλωστε σε λίγο θα φεύγαμε για το δείπνο των γενεθλίων μου: οι γονείς μου θα μας κερνούσαν στο Μπενιχάνα. Θα έρχονταν κι ο Μπο και η καινούρια κολλητή μου, η Ντίνα. Αν και μου φαινόταν ακόμη κάπως περίεργο να τη λέω έτσι.

Έβγαλα την κίτρινη φούστα μου από την κρεμάστρα και την τύλιξα γύρω από τη μέση μου. Πέρασα ένα κορδόνι στην τρύπα που είχε στη μια μεριά και μετά το τύλιξα στη μέση μου και το έδεσα στο πλάι. Όταν μου είχε αγοράσει η μαμά πριν από έξι μήνες αυτήν τη φούστα, μου είχε δείξει πώς να τη δένω και μου είχε φανεί απίστευτα περίπλοκο. Τώρα, όμως, το είχα μάθει.

Στο εσωτερικό της ντουλάπας μου είχα έναν ολόσωμο καθρέφτη κι έκανα μια σβούρα, θαυμάζοντας τον τρόπο που στριφογυρνούσε η φούστα γύρω από τα γόνατά μου. Είχα σημάδια από τις τούμπες με τα πατίνια και μια γρατζουνιά από τη μέρα που είχα εξερευνηήσει έναν αγωγό της αποχέτευσης, αλλά και τι έγινε; Μπορούσα να είμαι όμορφη και σκληρή. Αρνιόμουν να τρίψω με ελαφρόπετρα τις πατούσες μου. Η μαμά μου έλεγε ότι τα πόδια μιας κοπέλας πρέπει να είναι απαλά, αλλά δε συμφωνούσα. Ήμουν περήφανε για τις σκληρές μου πατούσες. Είχα κουραστεί πολύ για να τις αποκτήσω. Το καλοκαίρι ήταν πολύ κοντά μας και δεν είχα σκοπό να φοβάμαι να πατήσω στο καυτό τσιμέντο, όταν θα ήθελα να πάω στην πισίνα της γειτονιάς. Οι σαγιονάρες ήταν για τα καλομαθημένα κοριτσάκια. Εγώ πήγαινα παντού ξυπόλυτη.

Έψαξα στο σωρό από τα ρούχα μου, μέχρι που βρήκα το μαύρο αμάνικο μπλουζάκι μου. Απλό και κομψό. Όλοι θα νόμιζαν ότι είμαι από τη Νέα Υόρκη. Όταν στριμώχτηκα, όμως, για να το βάλω, κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ήταν στενό, πολύ στενό. Έσκυφα τους ώμους μου και μετά τους τέντωσα για να το ανοίξω λίγο. Ξανά. Αυτό, όμως, που έβλεπα στον καθρέφτη δεν ήταν καθόλου καλό. Με τους αδύνατους ώμους μου έμοιαζα με μαδημένο κοτόπουλο. Με στήθος.

«Μαμάαα!» φώναξα. «Έχουμε πρόβλημα!»

«Τι είπες;» φώναξε η μαμά.

«Έχουμε πρόβλημα!» επανέλαβα.

«Γουίνι, δε σε ακούω. Αν θες κάτι, έλα στο δωμάτιό μου!»

Έτρεξα στο διάδρομο πηγαίνοντας στο δωμάτιο της μαμάς και του μπαμπά. Η φούστα ανέμιζε καθώς έτρεχα.

«Δες», είπα. Η μαμά ήταν με τα εσώρουχα, προσπαθώντας να βρει τι θα φορούσε, και είχε πολύ περισσότερες καμπύλες από εμένα. Απ' ό,τι θα είχα εγώ ποτέ. Όχι ότι με πείραζε. Δεν ήθελα να έχω καμπύλες. Δεν ήθελα να έχω...

Η μαμά γύρισε και με κοίταξε.

«Γουίνι, είσαι αξιολάτρευτη!» είπε. Και μετά είπε «Οχ». Και μετά «Θεούλη μου, έχεις μεγαλώσει!»

Έγινα κατακόκκινη. Το ένιωθα. Σταύρωσα τα χέρια μου ψηλά πάνω στο στήθος μου και είπα:

«Και τώρα τι κάνουμε;»

«Βασικά πρέπει να βάλεις άλλη μπλούζα», είπε. Με αγκάλιασε και χάιδεψε τους ώμους μου. «Και μάλλον θα πρέπει να πάμε να αγοράσουμε σουτιέν, ε;»

«Όχι, όχι, όχι, όχι», είπα. «Ας μην το παρακάνουμε, ε;» Τα σουτιέν ήταν για τα ψώνια. Τα σουτιέν ήταν για την Γκέιλ Γκρέισον, που είχε κάνει ολόκληρο θέμα μόλις την προηγούμενη εβδομάδα γιατί εκείνη φορούσε, ενώ καμία άλλη στην έκτη δε φορούσε. Εγώ και η

Ντίνα δηλαδή, για να είμαστε ακριβείς. Δεν υπήρχε περίπτωση να πάω στο σχολείο με σουτιέν που θα φαίνεται κάτω από την μπλούζα μου. Η Γκέιλ σίγουρα θα νόμιζε ότι το πήρα επειδή το είπε αυτή.

«Γλυκιά μου, δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να φοράς σουτιέν», είπε η μαμά. «Έτσι γίνεται πάντα. Σημαίνει ότι σύντομα θα γίνεις γυναίκα».

«Ναι, ναι», είπα και σήκωσα το χέρι μου. «Φτάνει, μαμά».

Χαμογέλασε σαν να νόμιζε ότι έκανα πλάκα. Δεν ήθελα, όμως, να μου λέει η μαμά μου ότι ήμουν έτοιμη να γίνω γυναίκα. Και μετά τι θα έβαζα δηλαδή; Ορθοπεδικά παπούτσια με μαλακή σόλα; Μασέλες;

«Μάλλον θα σου έρθει και περίοδος σύντομα», είπε η μαμά.

«Μπλα, μπλα, μπλα, ίου, ίου, ίου!» είπα και ξέφυγα από την αγκαλιά της τρέχοντας προς την πόρτα.

«Γουίνι...»

«Θα αργήσουμε. Τα λέμε!»

Έτρεξα στο δωμάτιό μου και χώθηκα στην ντουλάπα, κλείνοντας πίσω μου την πόρτα. Έβγαλα το μαύρο μπλουζάκι και το πέταξα σε μια γωνία, πίσω από το κάστρο με τα πλεϊμομπίλ μου, που έπρεπε να έχω ήδη δώσει στο μικρότερο αδελφό μου, τον Τάι, που ήταν πέντε χρονών. Τον άφηνα να παίζει όμως, ρίχναμε μαζί πλεϊμομπίλ στο μπουντρούμι του κάστρου και τέτοια, αλλά δεν ήμουν έτοιμη να τα απο-

χωριστώ ακόμη. Παρόλο που η μαμά έλεγε ότι ήμουν πολύ μεγάλη για να παίζω με πλεϊμομπλ. Παρόλο που η αδελφή μου η Σάντρα έλεγε ότι είμαι μωρό.

Ήμουν γυμνή από τη μέση και πάνω και κοιτούσα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Ήταν αλήθεια: δεν ήμουν πια επίπεδη σαν πλάκα. Είχα δυνατά μπράτσα κι απαλή, σφιχτή κοιλιά και... στήθος.

Είχα στήθος. Το στήθος μου είχε μεγαλώσει. Είχα βγάλει στήθος.

Εγώ, η Γουίνιφρεντ Πέρι, είχα στήθος.

Έκατσα κάτω στο πάτωμα φέρνοντας τα γόνατά μου κοντά στο κεφάλι μου. Πώς είχε συμβεί αυτό; Το στήθος ήταν για τους άλλους, όχι για μένα. Δε μου άρεσε καν η λέξη «στήθος», αν και το «βυζιά» ήταν ακόμα χειρότερη.

Η Ντίνα είχε στήθος, μικρό βέβαια, αλλά αρκετό για να πυροδοτήσει το ξέσπασμα της Γκέιλ την προηγούμενη εβδομάδα στην αυλή του σχολείου. «Είναι ντροπή που μερικές μερικές χοροπηδάνε χωρίς να φοράνε σουτιέν», είχε πει η Γκέιλ ρίχνοντας μια λοξή ματιά στην Ντίνα. «Ειδικά όταν τα αγόρια είναι τόσο κοντά».

Το στήθος της Γκέιλ ήταν πιο μεγάλο από της Ντίνας. Άφηνε τα ραντάκια του σουτιέν της να φαίνονται επίτηδες. Μερικές φορές ήταν χρωματιστά.

Η Αμάντα, που ήταν παλιά η καλύτερή μου φίλη αλλά με είχε παρατήσει για την Γκέιλ, είχε πάρει επίσης σουτιέν, αν και δεν είχε καθόλου στήθος.

Τελικά τι ήταν χειρότερο: να έχει κανείς στήθος ή να μην έχει;

Δεν ήθελα να μείνω για πάντα πλάκα. Απλώς δεν ήμουν σίγουρη αν ήθελα να έχω στήθος από τώρα. Σήμερα ήταν μικρό, σαν μπαλάκια του πιγκ πογκ, αλλά τι θα γινόταν αν μεγάλωνε συνέχεια; Θυμήθηκα ένα ποιηματάκι που είχε μάθει ο Τάι στον παιδικό σταθμό κι έλεγε κάτι τέτοιο:

*Και μεγάλωναν συνέχεια, μεγαλώναν σαν σακιά
και φρουσκώναν σαν μπαλόνια και γελούσαν τα παιδιά!*

Το ποίημα μιλούσε για μπιζέλια βέβαια. Κι αν ήταν μεταφορικό όμως; Έσκυψα προς τα εμπρός, μπροστά στον καθρέφτη, και λύγισα τους αγκώνες μου. Έβαλα τα λυγισμένα μου χέρια μπροστά στο στήθος μου σαν να ήταν μεγάλα, κρεμασμένα στήθη. Δεν έμοιαζαν έτσι και πολύ βέβαια αλλά, αν μισόκλεινα τα μάτια κι αλληθώριζα λίγο, καταλάβαινα περίπου πώς θα ήταν.

Τεράστια.

Ακούστηκε ν' ανοίγει η πόρτα και η Σάντρα έβαλε το κεφάλι της μέσα στην ντουλάπα.

«Καλά, τι κάνεις εδώ μέσα;» είπε.

«Τίποτα!» είπα κι άρπαξα μια άσπρη ζακέτα.

«Φεύγουμε. Ο μπαμπάς έχει ήδη βάλει μπροστά τη μηχανή».

«Έρχομαι», είπα. «Λίγη διακριτικότητα, σε παρακαλώ, για να ντυθώ;»

Η Σάντρα κούνησε το κεφάλι της.

«Ακόμη δεν έγινες δώδεκα κι απέκτησες υφάκι; Τέλεια, καταπληκτικά, υπέροχα». Ξερόβηξα για να φύγει. «Καλά, καλά, αλλά μην αργήσεις», είπε. Έφυγε αφήνοντας την πόρτα της ντουλάπας ορθάνοιχτη.

Στο Μπενιχάνα, η Ντίνα ήταν κατενθουσιασμένη.

«Είσαι πανέμορφη», είπε όσο περιμέναμε να πάμε στο τραπέζι μας. «Φαίνεσαι τόσο μεγάλη. Μου αρέσει η μπλούζα σου. Την έχεις συνδυάσει τέλεια!»

«Ευχαριστώ», είπα. Είχα βάλει ένα λευκό μπλουζάκι με μια λευκή ζακέτα και είχα κουμπώσει μόνο τα κάτω κουμπιά της ζακέτας. Το στήθος μου κρυβόταν κάτω από τη διπλή στρώση υφάσματος και, έτσι όπως είχα κουμπώσει τη ζακέτα, φούσκωνε λιγάκι καλύπτοντας τα πάντα. «Κι εσύ είσαι ωραία», είπα στην Ντίνα.

Η Ντίνα έλαμψε. Φορούσε ένα ροζ φόρεμα με ενσωματωμένο γιλέκο. Όπως πάντα, ήταν ένα βήμα πίσω όσον αφορά το θέμα μόδα. Ήταν πιο πολύ σαν να πήγαινε σε εκκλησία παρά σαν να έβγαινε για φαγητό. Κρατούσε ακόμα κι ένα μικρό δερμάτινο άσπρο φάκελο.

«Από εδώ, παρακαλώ», είπε ο σερβιτόρος. Μας

οδήγησε σε ένα χαμηλό τραπέζι στο βάθος του εστιατορίου. «Βγάλτε τα παπούτσια σας εδώ», είπε δείχνοντας μια ψάθα στο πάτωμα.

Η Ντίνα κοίταξε τον μπαμπά να βγάζει τα μοκασίνια του. Η μαμά έβγαλε τα τσόκαρα της και η Ντίνα ήρθε πιο κοντά μου.

«Πρέπει να βγάλουμε τα παπούτσια μας;» ρώτησε.

«Αχά», είπα εγώ. «Έτσι κάνουν στην Ιαπωνία».

«Ναι, αλλά... κι αν μυρίζουν τα πόδια μου;»

«Έχεις κάνει μπάνιο;» τη ρώτησα. Η Ντίνα δεν είχε μαμά και είχε μεγαλώσει με τον μπαμπά της, γι' αυτό καμιά φορά χρειαζόταν να της υπενθυμίζω βασικά πράγματα.

«Ναι», είπε. «Χτες».

«Τότε δε θα έχεις πρόβλημα», είπα. «Άλλωστε θα είναι κάτω από το τραπέζι, όχι πάνω, δίπλα στα πιάτα και στα ξυλάκια μας».

Η Ντίνα γούρλωσε τα μάτια της.

«Θα φάμε με ξυλάκια;»

«Έχουν και πιρούνια», είπε η Σάντρα πετώντας με χάρη τα Ολ-σταρ της στο χαλάκι. «Σταμάτα να την πειράζεις, Γουίνι».

«Καλά λέει», είπα εγώ. «Χρειαζόμαστε πιρούνια για να φάμε τα εντόσθια των ψαριών». Η Σάντρα με χτύπησε με την άκρη του χεριού της. «Άου», είπα.

Ο σερβιτόρος, που έμοιαζε λίγο με τον Τσάκι Τσαν, άρχισε να κόβει και να μαγειρεύει μπροστά μας. Το

λάδι στο τηγάνι άρχισε να τσιτσιρίζει και η Ντίνα μαζεύτηκε κοντά μου. Ένα μανιτάρι ψήθηκε πολύ κι έκανε ένα πλοφ! Η Ντίνα πετάχτηκε πάνω.

«Τι κάνει τώρα;» ρώτησε καθώς ο σερβιτόρος έριχνε το περιεχόμενο ενός μπολ μέσα στο καυτό λάδι.

«Γαρίδες», είπα. «Μιαμ, μιαμ». Ο σερβιτόρος σήκωσε το μπολ και είδαμε καμιά εικοσαριά γαρίδες να πέφτουν στο τηγάνι και στο καυτό λάδι. Ήταν σαν να χορεύουν. Χαμογέλασα στην Ντίνα αλλά δε μου ανταπέδωσε το χαμόγελο. «Ε... Ντίνα;» είπα.

Ξεροκατάπιε.

«Ε... δεν...» είπε διστακτικά.

«Δε σου αρέσουν οι γαρίδες; Έχεις αλλεργία;»

«Δεν έχω αλλεργία. Απλώς...» Το βλέμμα της έπεσε στον Μπο, που καθόταν στην απέναντι πλευρά του τραπέζιού με τη Σάντρα. Έδειχνε στον Τάι πώς να πιάνει τα ξυλάκια.

«Απλώς τι;» είπα πιο σιγά.

Η Ντίνα με κοίταξε ικετευτικά.

«Τις φοβάμαι».

Παραλίγο να σκάσω στα γέλια.

«Τις φοβάσαι; Φοβάσαι τις γαρίδες;»

«Σσος», είπε. «Είναι τόσο άσπρες κι έχουν... φλέβες».

«Πολύ μεγάλες φλέβες», είπα. «Βοήθεια! Επίθεση! Θα με δολοφονήσουν οι γαρίδες!»

Χαχάνισε παρά την αμηχανία της.

«Μην τον αφήσεις να μου βάλει στο πιάτο μου, εντάξει; Σοβαρά».

Το έλεγε μισοαστεία μισοσοβαρά αλλά ήξερα ότι το εννοούσε. Είχε πλάκα που ήθελε πάντα να την προστατεύω – και το έκανα με ευχαρίστηση συνήθως γιατί με έκανε να νιώθω σημαντική. Ήταν κάτι περίεργο όμως. Η φίλιά μου με την Ντίνα ήταν πολύ διαφορετική από τη φίλιά μου με την Αμάντα. Με την Αμάντα ήμασταν πιο... ίσες.

Έλα, άσε τις ηλίθιες σκέψεις, είπα στον εαυτό μου. Και με την Ντίνα ήμασταν ίσες, απλώς με διαφορετικό τρόπο.

Ο μπαμπάς χτύπησε το ποτήρι του με το πιρούνι του και χάρηκα για την αλλαγή θέματος. Ανακάθισα στη θέση μου και σκούνησα την Ντίνα να κάνει το ίδιο.

«Μια πρόποση», είπε ο μπαμπάς.

«Ναι, ναι!» είπε ο Τάι. Του άρεσαν πάρα πολύ οι προπόσεις.

«Στην υπέροχη κόρη μου που σήμερα γίνεται δώδεκα χρονών», είπε ο μπαμπάς.

«Οχ, αρχίσαμε», είπε η Σάντρα.

«Της εύχομαι να μάθει την αξία του τακτοποιημένου δωματίου και του καθαρού γραφείου και να θυμάται ότι τα ζαχαρωτά ΔΕΝ πρέπει να τα πετάμε στην τουαλέτα».

«Μπαμπάαα!» είπα. Είχα γεμίσει μια φορά την

τουαλέτα με ζαχαρωτά, αλλά αυτό ήταν όταν ήμουν πιο μικρή από τον Τάι.

«Μακάρι να είναι πάντα ευγενική και γενναιόδωρη όπως τώρα», είπε. «Και να μείνει για πάντα το κοριτσάκι μας».

Με κοίταξε. Στο βλέμμα του έβλεπα την αγάπη του κι ένιωθα αμήχανα, αλλά κι όμορφα.

«Ζήτηω!» φώναξε ο Τάι σηκώνοντας την κόκα κόλα του. «Να τσουγκρίσουμε τώρα!»

Τσουγκρίσα με την Ντίνα και μετά με τον μπαμπά. Μετά με τη μαμά και τη Σάντρα, τον Μπο και τον Τάι.

«Χρόνια πολλά, αγάπη μου», είπε η μαμά.

«Ναι, ναι, χρόνια πολλά», είπε η Σάντρα.

«Χρόνια πολλά», είπε ο σερβιτόρος-Τσάκι Τσαν. Πέταξε μια καυτή γαρίδα προς το πιάτο μου, αλλά αστόχησε κι έπεσε στο πιάτο της Ντίνας. Μπορεί να στόχευε εκεί από την αρχή όμως. Η Ντίνα τσίριξε και ξεκαρδιστήκαμε στα γέλια.

Ο Τάι πήγε για ύπνο στις εννιά. Στις δέκα η μαμά κι ο μπαμπάς πήγαν στο δωμάτιό τους να δουν ειδήσεις. Μέχρι τις έντεκα ένιωθα αρκετά κουρασμένη και νομίζω ότι και η Ντίνα ένιωθε το ίδιο, αλλά δεν είχαμε καμία απολύτως διάθεση να πάμε να κοιμηθούμε. Η μαμά θα έλεγε ότι είχαμε μεθύσει από το ένα ποτήρι κρασί που μας άφησε να πιούμε. Ό,τι και να έλεγα η

Ντίνα χασκογελούσε κι ό,τι και να έλεγε εκείνη με έκανε να ξεκαρδιζομαι. Η Σάντρα ερχόταν κάθε τόσο στο δωμάτιό μου και μας έλεγε να κάνουμε ησυχία και κάθε φορά ήταν και πιο εκνευρισμένη. Την τελευταία φορά είχε βάλει μια μάσκα ομορφιάς στο πρόσωπο και της είπα:

«Καλύτερα να βγάλεις αυτήν τη μάσκα, νεαρή μου, γιατί θα κολλήσει στη μούρη σου». Η Ντίνα έπεσε κάτω από τα γέλια.

Όταν έφυγε η Σάντρα, εξήγησα στην Ντίνα ότι βάζει τη μάσκα για να καθαρίσουν οι πόροι της.

«Παράξενο δεν είναι, να βάζεις λάσπη για να καθαρίσεις; Είναι τόσο όμορφη», είπε η Ντίνα. Χάιδεψε τη γάτα μου, τη Γλυκούλα, πίσω από τα αυτιά και η Γλυκούλα άρχισε να γουργουρίζει. «Πώς είναι να έχεις μια αδελφή τόσο όμορφη;»

«Ε», είπα. Η Σάντρα ήταν *πράγματι* όμορφη, αλλά βασικά ήταν η Σάντρα. «Θες να τη ρωτήσω αν μας αφήνει να βάλουμε λίγη από τη μάσκα της;»

«Ναι!» είπε η Ντίνα.

«Έχει πολύ πλάκα», της είπα. «Την απλώνεις στο πρόσωπό σου και ξεραίνεται τόσο, που δεν μπορείς ούτε να χαμογελάσεις και είναι σαν να έχεις παραλύσει. Περίμενε, έρχομαι αμέσως».

Πήγα στις μύτες των ποδιών μου μέχρι το δωμάτιο της Σάντρας. Μιλούσε με τον Μπο στο τηλέφωνο. Της έκανα νόημα ότι ήθελα ένα πραγματάκι μό-

νο, αλλά μου έκανε νόημα να φύγω και γύρισε από την άλλη.

Καλά, σκέφτηκα, *τι αγένεια*. Μπήκα απροκάλυπτα στο μπάνιο της, άρπαξα το σωληνάριο με την κρέμα κι έτρεξα ακροπατώντας στο δωμάτιό μου.

«Αποστολή εξετελέσθη!» ανακοίνωσα στην Ντίνα. Κάθισα στο πάτωμα και η Ντίνα ήρθε δίπλα μου.

«Πώς γίνεται;» με ρώτησε.

Σήκωσα τη Γλυκούλα και την άφησα στο κρεβάτι για να μην πασαλειφτεί. Μετά ξεβίδωσα το καπάκι.

«Λοιπόν, την απλώνεις παντού και την αφήνεις να στεγνώσει». Άπλωσα λίγη στο μάγουλό μου. Ήταν παγωμένη και υγρή. «Τώρα που είμαι δώδεκα νομίζω ότι πρέπει να αρχίσουν να με απασχολούν αυτά τα πράγματα. Πόροι και λοιπά».

«Πώς νιώθεις που είσαι δώδεκα;» ρώτησε η Ντίνα. «Νιώθεις ότι κάτι έχει αλλάξει;»

Μου άρεσε που με αντιμετώπιζε σαν να ήμουν πιο σοφή επειδή ήμουν μεγαλύτερη.

«Χμμμ», είπα. «Βασικά είναι το ίδιο... αλλά, ναι, πιστεύω ότι κάτι έχει αλλάξει». Δίστασα λίγο. «Η μαμά μου λέει ότι πρέπει να πάρω σουτιέν όπου να 'ναι».

«Αλήθεια;»

Ένιωσα να ζαρώνω μέσα στην τεράστια πιτζάμα μου.

«Καλά, όχι κι αύριο, είπαμε. Δεν είναι τόσο απελπιστική η κατάσταση».

Η Ντίνα έβαλε μια τελευταία πινελιά λάσπης και της έπεσε λίγη στα μαλλιά της.

«Ουπς!» είπε.

«Βασικά, ελπίζω να το ξεχάσει», είπα. «Γιατί όταν αρχίσεις να φοράς σουτιέν, δεν μπορείς μετά να το σταματήσεις. Είναι όπως όταν ξυρίζεις τα πόδια σου».

«Αλήθεια;»

«Ναι, στα πόδια, όταν ξυριστείς, οι τρίχες βγαίνουν πιο άγριες, οπότε δεν πρέπει να ξεκινήσεις, εκτός αν το έχεις πάρει απόφαση ότι θα το κάνεις για πάντα. Έτσι και με τα σουτιέν».

«Τι; Γίνεται το στήθος σου πιο άγριο μετά;»

«Ναι, σαν κάκτος», είπα γελώντας.

Γέλασε κι εκείνη.

«Καλά, με δουλεύεις;» είπε.

«Φαντάζεσαι να ήθελε να το αγγίξει κάποιος; Και να τον τσιμπούσε;;;»

«Σταμάτα να με κάνεις να γελάω», είπε. «Θα χαλάσει η μάσκα».

«Είσαι σαν το τέρας του Λοχ Νες. Θες να δεις;» Σηκώθηκα κι έπιασα τον καθρέφτη μου από το γραφείο. Έπιασα κρυφά και κάτι άλλο: ένα μικρό σουβενίρ από το Μπενιχάνα που το είχα βγάλει από το πιάτο μου και το είχα τυλίξει κρυφά σε μια χαρτοπετσέτα. Δεν ήξερα τι θα το έκανα αλλά μου ήρθε μια φοβερή ιδέα. «Κλείσε τα μάτια σου», είπα, «και μην τα ανοίξεις μέχρι το τρία, εντάξει; Λοιπόν, ένα... δύο... τρία!»

Η Ντίνα άνοιξε τα μάτια της. Είδη μια γαρίδα να κρέμεται μπροστά στη μύτη της.

«Αασαασαα!» φώνηξε.

Την έφερα πιο κοντά της.

«Θα σε φάει. Η επίθεση της γιγάντιας γαρίδας!»

«Μηηη!» φώνηζε.

Η Γλυκούλα άρχισε να νιαουρίζει ανήσυχη.

Η Σάντρα μπήκε στο δωμάτιο με φόρα.

«Καλά!» διαμαρτυρήθηκε, «πόσες φορές πρέπει να σας πω να...» Σταμάτησε, όμως, όταν είδη τα λασπωμένα μας πρόσωπα. «Βάλατε τη μάσκα μου; Χωρίς να με ρωτήσετε;»

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου και πήρα την πιο γλυκιά φωνή μου.

«Ε... θες μια γαρίδα;»

Η Σάντρα έπιασε τη μαγειρεμένη γαρίδα που κρεμόταν ανάμεσα από τα δάχτυλά μου. Ο θυμός της έδωσε τη θέση του στην αηδία.

«Είσαι τόσο ανώριμη...» είπη.

«Δε νομίζω, αγαπητή μου», της είπα. «Είμαι δώδεκα χρονών, αν το ξέχασες. Σύντομα θα γίνω γυναίκα».

«Δε σου φαίνεται καθόλου...» είπη. Άρπαξε το σωληνάριο της μάσκας, βγήκε με φόρα από το δωμάτιο και βρόντησε πίσω της την πόρτα.

«Σάντρα, Σάντρα, Σάντρα», είπα κουνώντας το κεφάλι μου. «Δεν μπορείς να κάνεις λίγη ησυχία;»

Η Ντίνα έπεσε κάτω από τα γέλια.

Η Γουίνι έγινε 12!

Τα έντεκα ήταν μια σηµαδιακή ηλικία. Τα δώδεκα, όμως, θα είναι κάτι πραγµατικά ξεχωριστό. Η Γουίνι θα κάνει μια καινούρια κολλητή και ίσως χάσει μια παλιά. Τον προηγούμενο χρόνο άλλαξαν όλοι και τώρα έχει έρθει η σειρά της Γουίνι να «µεγαλώσει». Ουφ!

Τα δώδεκα θα είναι πολύ σηµαντική ηλικία για τη Γουίνι και το ξέρει. Άλλωστε, σε μόλις ένα χρόνο θα µπει στην εφηβεία. Κι έχει ένα σωρό πράγµατα να αντιµετωπίσει: κατασκήνωση, τσακωµούς, φίλιες, την περίοδο, το γυµνάσιο...

Μπορεί να αντέξει όλη αυτή την πίεση; Και το πιο σηµαντικό: θα καταφέρει να κερδίσει το αγόρι των ονείρων της;

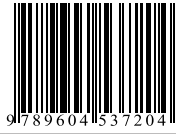
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-720-4

9 789604 537204

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 07711

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ